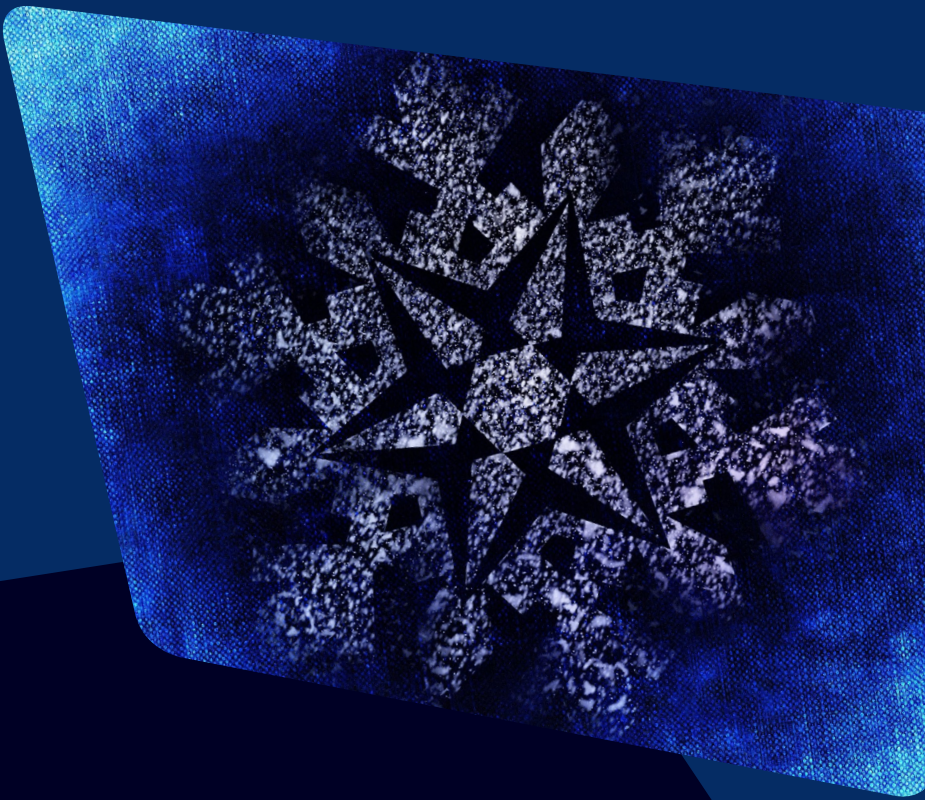

Tanja Säisä

Kristalliprisma – Kun huominen hukkui

KRISTALLIPRISMA

- *Ei niin suurta summaa rahaa,
että se rakkauden
ostaisi hengiltä -*

TANJA SÄISÄ
KRISTALLIPRISMA

-

Kun Huominen Hukkuu

Kiitos jokaiselle teille
ystäväni jotka tuitte minua tässä esikoisprojektissani,
tiedätte ketä tarkoitan.
Yksin en olisi onnistunut.
Kiitos Books On Demand
Kiitos Nuoren Voiman Liitto:
Sanataiteiden maisteri Laura Laitinen

© 2017 Tanja Säisä

Taitto ja päällys: Books on Demand

Kustantaja: BoD ... Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD ... Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-097-3

Sisältö

Prologi	9
I	II
Karhukoira	
2	26
Kultainen Arki	
3	32
Kesä 1989	
4	58
Henrik palaa pohjoiseen	
5	62
Joulukuu 1989	
6	70
Henrik ja Sofia	
7	82
Lama 1991	
8	94
Totuus	
9	107
Kuohuva viini	
10	110
Onnettomuus	

II		129
	Pauli	
12		139
	Henrik herää	
13		151
	Erica ja Pauli	
14		167
	Vankeus	
15		184
	Vapaus	
16		198
	Laukaukset	
17		216
	Romahdus	
18		238
	Mona ja Benjamin	
19		247
	Monan ja Benjaminin totuus	
20		260
	Kristallinen Prisma	
21		277
	Puhelu	

22	Uusi Kevät	288
23	Mona ja Benjamin	297
24	Pelastus	324
25	Turvassa	339
26	Kuulustelu	350
27	Koti	353
28	Heini	357
29	Maksamattomat laskut	360
30	Tuntematon vaara	367
31	Pinja Ja Sairaala	382
32	Hospitaalin vuode	391

33	Yhdessä Jälleen	402
34	Birgitta	411
35	Cindyn yllätys	417
	Epilogi	426

Prologi

Tuulikellot kilisivät soiden talvisen hyisen tuulen tanssittaessa niitä. Nuo kultaisen väriset tuulikellot heilahtelivat edestakaisin kylmenevässä ulkoilmassa. *Erica* katsahti kirkkain katsein vanhasta rapistuneesta ristikkoikkunasta ulos. Ikkunan epäkuntoisuus häiritsi, mutta siinä se oli ja pysyi samanlaisena, kuin aiemmin aamulla *Erican* katsoessa siitä ulos. Hän istui epämukavasti haljenneella vanhalla puupenkillä, jonka oli saanut ylimääräisenä lahjoituksena kerran hyvin nuortakin nuorempana naisenalkuna aikoinaan.

Kivisessä, tuhkaisessa takassa tuli loimusi ja puut räätisivät kuumuudesta tuoden valovoimaista tunnelmaa kylmään pakastuvaan talvi-iltaan. *Erica* huomasi ikkunan kiiltävään pintaan ilmestyneen leveän särön, joka oli mitä luultavimmin syntynyt valtavan metson törmätessä siihen erehdyttyään lentoreitiltänsä.

Ericaa harmitti koska tuo särö häiritsi ikävästi siitä katsoessa läpi, kunnes säikähdyksekseen näki ikkunan lävitse tumman hahmon, männyn takana.

I

Karhukoira

Ilta oli liian pitkällä. Pohjoisen ilma oli jo hyinen ja se sai kenen tahansa kiroamaan. Erica olisi toivonut, että ilma olisi ollut yhtä helpommin siedettävä, kuin muutama vuosi sitten elämässä taaksepäin. Syksy oli kuluvassa päivässä menettänyt loppuun runsaine sateineen. Taivas oli täysin musta. Satoi taivaan täydeltä kristallin vaaleaa lunta ja talvi oli tulossa. Lumihiutaleet tanssivat leijailleen alas jäätyneeseen maahan. Erica säikähti pihan poikki juoksevaa irti olevaa vierasta koira, joka vaikutti erittäin vihaiselta. Hän oli aiemminkin joutunut samaan tilanteeseen ja oli varma, ettei jaksanut moista luonnevikaista piskiä enää kertaakaan irti vaatimattomalla etuovellaan hampaansa irvessä. Moisen vihaisen piskin katse oli kuin tykittävä tulta. Sen toinen lerpattava harmaa korva oli puoliksi revennyt irti ja se tiputti paksua verta. Erica tunsu uhatuksi itsensä, mutta ei panikoinut kumminkaan. Koira oli hyvin kaunis, katseenvangitsija ja sillä oli turkki kuin karhulla. Sen turkki oli paksuhko mutta hieman takkuinen. Kertakaikkiaan komea eläin, mutta tuo luonnonoikkuinen yksilö ei miellyttänyt muuten äkäisellä,

vihaisella luonteellaan. Se vinkui kummallisesti, ikään kuin se olisi ollut nälissään. Erica haki täydestä jääkaapistaan yhden lihaisan kimpaleen, koska hieman sääli tuota nälkiintynyttä eläintä. Viskattuaan lihapalan koiralle, se jyrssi terävillä, vähän kellertävillä raateluhampaillaan sen niin vikkelään kuin vain kerkesi. Lopulta vieras karhukoira ymmärsi poistua vanhan rintamamiestalon pihalta. Se juoksi vimmittua vauhtia vinkuen samalla, eikä siitä näkynyt enää varjoakaan. Erica sulki jäätyneen oven ja jäi odottamaan vielä varmuuden vuoksi tovin, että pelottava elukka oli varmasti poistunut pihasta omille teilleen. Ilma oli käynyt jo niin kylmentyneeksi, ettei tarjennut enää ilman karvaisia villavaatteita. Erica etsi kaikki tarvittavat vaatteet varastosta esille kylmän vuodenajan vuoksi.

Tummanruskea vanha isoisän kaappi oli sekaisin vaatteista, eivätkä mitkään noista vanhoista, väreiltään kuluneista vaatekappaleista täydellisesti miellyttänyt Erica. Hän tuskastui mietteissään tulevista vaateostoksista. Erican mieltä puistatti tuo ajatus, koska eihän hän ollut ikään nauttinut kauppojen hyllyjen ahtaissa väleissä oleskella vietääkseen arvokasta aikaansa. Hiljaisessa Ericassa eli pieni erakko. Avattuaan narisevan kaapin oven hän ripusti valkoisen kuluneen pitsipaidan takai-

sin henkariin, koska se oli pudonnut paikaltaan hivellen lattian pintaa. Mutta lopulta Erica heitti paidan roskakoriin, koska se oli todella vanha ja kulunut revennein saumoin.

Yht'äkkiä hänen mieleensä juolahtivat vanhat lapsuuden muistot; eritoten siitä kantautuva tuoksu kantoi eri sävyisiä muistoja ... iloisia, kuin vähemmänkin riemastuttavia: vuonna 1983 muuttaessaan suruissaan pois kotoa vanhempiensa kuoltua, hän onnistui kuin ihmeen kaupalla saamaan vanhan isoisän kaapin muistoksi mukaansa. Sen jälkeen hän oli säilyttänyt kaappia kuin arvokkainta asiaa maan päällä.

Erica avasi illan tullessa ulko-oven nähdäkseen, kuinka paljon tummanpunaisen rintamamiestalon kuistin eteen oli satanut lunta.

Valkoinen lumi oli muuttunut laajalta alueelta kellertäväksi koiran virtsattua ympäriinsä. Suurin osa lumesta oli kertynyt valtavaksi lumivaliksi pihan edustalle. Nainen huokaisi ääneen siitä aiheutunutta tulevaa työtä. Erica ei jaksanut samalle illalle ryhtyä raskaisiin lumitöihin, joten jätti ne odottamaan seuraavaa aamua, joka viipyi matkallansa liian hitaasti, Erican mielestä. Lapset olivat nukahtaneet aikaisin. Molemmilla tyköillä oli tummat hiukset ylitse olkapäiden, sirot, kauniit kasvot, pienet nenät. Ruskeat silmät, kuin

äidillensä. Tummat piirteensä he olivat perineet isältään. Äitinsä katsoi heitä kapean makuuhuoneen oven suulta ja ajatteli liikuttunein ajatuksin kuinka onnekas olikaan, koska hänellä oli heidät elämässään, nuo kaksi viatonta ihmisluomusta. Ilman lapsiansa hän olisi tuntenut itsensä olemattomaksi olennoiksi maan päällä. Erica oli väsynyt ja tunsu itsensä likaiseksi ja kaipasi kuumaa suihkua kylmän talvi-illan nautinnoksi. Hän nojasi hetken vaaleanvihreäksi maalattua seinää vasten. Maali oli jo ikänsä myötä hieman rapissut, koska heidän kotinsa oli vanha talo, joka oli aikoinaan rakennettu rintamamiestaloksi 1949. Entiset asukkaat hylkäsivät kahdeksankymmenluvulla talon, ja onnekseen Erica pääsi asumaan siihen perheensä kanssa.

Vielä hetken seistyyään paikoillansa, hän erehtyi koskettamaan kädellään seinän nurkkausta ja aisti ihossaan epämiellyttävän tuntoisen harsomaisen untuvan, seitin. Pieni lukki oli tehnyt siihen verkkotinsa mutta, Erica, inhosi niin paljon hämähäkkejä, että käveli eteiseen, otti kengän aseeseen tuhotakseen hämähäkin, ja sen kotipesän. Erica tunsu väreilevää inhoa ja pelkoa kohdatessaan tuon vaarattoman pienen hyönteisen. Hän mietti hetken olevansa täysi typerys. Ilta oli edennyt pitkälle. Erica ei jaksanutkaan suihkuun, vaan hän

tunsi itsensä todella väsyneeksi eikä jaksanut enää hetkeäkään pitää silmiänsä auki, ja nukahti kuin varkain valojen jäädessä yön ylitse loistamaan kirkkaasti.

Edellisilta oli ollut liian ahdistava. Erica ei ollut saada unta laisin ja kunnes hän vaipui levolliseen syvään kaihoisaan uneen muutamiksi tunneiksi, seasta nousivat esille painajaiset. Hän heräsi värisyttävään tunteeseen, eikä pystynyt enää jatkaamaan untaan. Hän pelkäsi. Keskellä huonetta viipyi kaiketi ikkunan väljystä välistä imeytyvä kylmyys tai niin Erica luuli, mutta olikin unohtanut ikkunan auki edellisenä iltana. Hän vapisi kuin horkassa kylmyydestä. Kurkkuansa karvasteli. Erica luki lempi-romaniaan hetken, ennen kuin nukahti viimein uudestaan. Mieltä hivelevä teksti tuuditti uneen. Aamu oli aurinkoinen ja täynnä valoa. Suloinen valo hiveli hänen mieltään ja häikäisi silmiänsä läpi vaaleansinisten verhojen hänen noustessa ylös vuoteesta, vaikka toisaalta Erican olisi tehnyt mielensä vielä jäädä lepäämään. Hän oli aina ollut häiritsevän aamu-uninen, hänen persoonansa kukoisti öisin joka valvotti. Erica oli yön ystävä. Vaikka hän nautti valosta ja sen tuomasta voimasta, hän sai myös ravintonsa pimeydestä valvoessaan joskus öisin.

Pimeys rauhoitti häntä. Hän katsoi noita vanhoja

verhoja ja huomasi kuinka kammottavilta ne näyttivät hänen silmiinsä sinä aamuna. Suorastaan ne olivat rumat. Erica tahtoi vaihtaa ne pian uusiin.

Erican ajatukset seisoivat jähmettyneinä pääsängsä, niistä jokainen tuotti pelkkää olematonta tyhjyyttä, synnyttäen saamattomuutta neljän seinän sisässä. Päivä oli vasta aluillaan. Tuleva päivä kävi kulkuansa kuin itsekseen, vaikka Erica ei keksinytkään mitään järkevää tekemistä. Hän oleskeli ja nautti ajastaan kotona koko päivän yrittäen väkisin saada aikansa kulumaan kevyesti.

Päivä ennätti tulevaan iltaan sumuisena. Unen puute häiritsi. Erica huimasi. Hän pysyi aloillaan. Nainen istui kuluneella sohvalla ja haroi takkuisia punaisia hiuksiaan vikkelin sorminliikkein. Erica tunsi olonsa likaiseksi hikoiltuaan kiireiden tähden kokonaisen päivän. Hän nousi sohvalta menäkseen suihkuun piristyäkseen hetkeksi. Erica jäi tuijottamaan väsyneitä kasvojaan pesuhuoneen peilistä. Peili oli hieman haljennut yhdestä kulmasta. Hän kauhisteli silmänaluksiaan jotka olivat tummuneet väsymyksestä, ja kovasta vastuusta. Hän suhtautui peilikuvaansa säälien itseään, hän näytti kamalalta omasta mielestensä. Erican ruskeat kauniit silmät jäivät väsymyksen alle. Virheetön kermansävyinen iho oli veltostunut. Ainut kohta kasvoissansa, joka näytti siedettävältä mie-

Henrik luo elävässä unelmasaan miljoonabisneksen rakennusalalla. Ja hänen elämänsä kukoistaa. Perheeseen kuuluu vaimonsa Erica ja kaksi somaa tytärtä. Kaikki ei kuitenkaan kulkeudu elämässä mutkitta, niin kuin jokainen toivoisi. Lama vie kaiken 1991. Kuvioihin astuu alkoholi ja rahan ongelmat. Erica kokee myös puolestansa myrskyisiä vastoinkäymisiä hotelli-tragedian myötä ja romahtaa. Henrik sotkeutuu lopulta ongelmien vyyhtiin, josta kaiken kiitokseksi seuraa vankeusrangaistus. Saapuu päivä, että lapset huostataan, kunnes Erica yrittää saada lapset pelastettua pois dominoivien sijaisvanhempien kynsistä.

ISBN: 978-952-339-097-3

www.bod.fi